

படோகிற படோக்கில் தன்னையின் தடோடர்ந்த 4 வயது கடகைக்குட்டியை “உறிச்ச உருளக கிழங்கு மாதிரி எழுந்திருச்சதுமே வாசலுக்கு வந்திட்டியா படோடி உள்ள” என்று விரட்டிச்சென்றார். மலேச்சட்டை இல்லாத அக்குழந்தை அப்பாவின் கோபத்திற்கு அர்த்தம் புரியாது விழித்தது. இனி அவர் வீட்டு திரும்ப மணி பத்தோ, பதினொன்றோ ஆகலாம்.

அப்பாவின் அரட்டல் உருட்டல்களையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அழுத்துப்போன மலர், “இந்த அம்மா எப்படித்தான் இந்த அப்பாவிடம் காலம் கடத்துகிறாளோ” என பெருமச்செறிந்து தன்னுடைய விடூதலை நாளடை எண்ணி ஏங்கலானாள்.

மலர் சும்பரமணியின் மடித்த மகள். ஒப்பனை இல்லாத ஓவியம் அவள். பிறருக்காக ஒருபடோதும் அவள் தன்னையெப்பணை செய்து கிடையாது. அவளை பொருத்தவரை காதலித்துத் திரும்பணம் செய்து வதைக் காட்டிலும் திரும்பணம் செய்து கொண்டே பின் கணவனையை காதலிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவள். அவள் எண்ணம் படோல அந்த நாளும் வந்தது.

மாப்பிள்ளை சென்னையாசி, கைநிறைய சம்பளம், வீட்டு வலையைக்கு ஆள் என்ற சதேயெல்லாம் கட்டை மலருக்கு சந்தோசம் தாங்கவில்லை. சென்னை வாழ்கை என்றதும் தனக்கு சகலவித சூதந் திரும்பும் கிடகைக்கும் என்றதான அவள் நினதைதான்.

திரும்பணச் சடங்குகள் எல்லாம் மூடிந்து புதுவீட்டு புகுவதற்காக சென்னை வருபவளையைச் சோகம் வந்து வரவேற்பது திரியவில்லை. ஆனந்தத்தில் திளதை திரும்புதான்.

மறுநாள் மாலையே. முதல் முறையாக கணவனுக்காகத் தன்னையெப்பணை செய்து கொண்டாள். கணவனின் வருகையைக் காக்க வாசலில் காத்திருந்தாள். அந்தியில் வருவதாகச் சொன்னவன் அரை இரவில் வந்தான்.

“என்னங்க இவளோ நேரம் ஆயிடுச்சா”.

“ஆமாடா இன்னிக்கு கொஞ்சம் வலையை அதிகம். சரி நீ படோய் துங்கு. நான் பிரஸ் சனேஜ் பண்ணிட்டே வரறேன்”.

“என்னங்க சாப்பிட வரலையா?”

“இல்லம்மா பசி தாங்க மூடியல வளையிலயே சாப்பிட்டேட்டேன்”.

அவனையைத் திட்டவும் மூடியாமல் சரியெனத் தலையாட்டவும் மூடியாமல் மனதிற்குள் அழுதுகொண்டே அவனுக்காகப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்த உணவையை தானும் உண்ணாமல் ஃப்ரிஜில் வைத்துவிட்டு இவள் படுக்கையை அறையைக்குச் செல்லும் முன்பே உடைய மாற்றிய கணவன் உறங்கியும் போனான்.

மனவதேனையும் வயிற்றுப்பசியும் அவளை துங்கவிடாமல் செய்தது.

ஒருவாரம் சென்றது. காலையில் எழுந்தவள் தலையைத் துண்டித்து ஒற்றரை ஜாவை சூடிக் கொண்டாள். தன்னுடைய வலையை எல்லையெல்லாம் மூடித்துவிட்டு கணவன் எழும் வரையில் பொழுதுபடோகாமல் ஜன்னல் வழியே விழியைவிடும் து கணவனையை

சுற்றி மனதை சலுத்திக் கொண்டு இருந்தாள்.

“மலர்” கரல்கடேட்ட திசையில் திரும்பினாள் மலர்.

“கால வளையில் ஜன்னல் வழியா என்ன வடிக் க பாத்திட் டிருக்க. வளியில இருந்து பாக்கறவங்க அசிங்கமா நினகைக் கமாட்டாங்க?”

“இதுல அசிங்கமா நினகைக் கறதுக்கு என்னங்க இருக்கு”

“எழுந்ததுமே எங்கிட்ட தரக்கம் பண்ணாத. எனக்குப் பிபிக்கலன்னா விட்டுறனே. சரி நீ காஃபி சாப்பிட்டாச்சா?” பதிலை எதிர்பாராமல் களேவியதைத் தொடர்ந்தான் தினசே..

“ம்”

“எனக்கில்லையா”

கிஞ்சலும் கொஞ்சலுமாகக் கட்டை கணவனுக்காக அவசர அவசரமாக கிச்சனுக்குள் நுழைவதைத் தடுத்ததைத் துக்கொண்டே “என்னமா இது இன்னும் காலஜே கலே மாதிரி ஒற்றை ரோஜா வச்சிருக்க? பொம்பளகைக் கழகா தலநறையை மல்லிப்பி வச்சா எவளோ அழகா இருக்கும்”.

அவனுடைய அணைப்பில் லயித்திருந்தவளின் முகம் சட்டென மாறியது. சிறிது நேரத்திற்கு கில்லாம் தன்னையே ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு பிபன் ரெபி பண்ணிக் கொண்டு இருந்தாள். அன்று அவளின் ஆசைக் கிணங்க புடவை உடுத்தியிருந்தாள்.

“என்னதிது புடவை உடுத்திருக்க வாரியல் இல்லாமலே தரையை பறுக்கிரும்போல. கரண்டகைக்கு மலே உடுத்த வணைடாமா. முந்தியப்பாரு ஓட்ட அடிக் குது. எடுத்துச் சொருகிக் க.

“உங்களுக்கு முன்னப்பின் புடவை கட்டின அனுபவமோ?” என்று அவன் பசேசிற்கு மறுவார்த்தைப் பசினாலும் உள்ளுக்குள் வருத்தப்பட்டாள்.

பிபன் முடித்து வலகைக்குச்சில்ல தயாரானவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் மலர்.

“வரரணைடா. பத்திரமா இரு. யாருவந்தாலும் கதவத்திற்க்காம பதில் சொல்லி அனுப்பு” என்று அறிவுரைக் கறிக் கொண்டே சினெறவன் தன்னையே தொடர்ந்த மலரின் பாதங்கள் வாயிலதைத் தாண்டும் முன்பே “சரிடா கதவைப் பட்டிக் க. வளியில வரவணைடாம். என்னுடைய ஃப்ரன்ஸிங்க இற்தப்பக்கமா வருவாங்க. நான் கிளம்பறனே” என்றான்.

அன்பினால் தன்னுடைய சூதந்திரம் பறிக் கப்படுவதை அப்போதுதான் அவள் உணர்ந்தாள்.

அம்மாவின் வாழ்க்கைக்காக வருத்தப்பட்டவள் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்குத் தயாராகிக் கொண்டு இருந்தாள். அன்று எதிர்பார்ப்போடு காத திரும்புவள் இன்று ஏமாற்றத்தோடு காத திரும்புகிறாள்

□□□□□□□□ : □□□□□□ □□□□□□□□□□

Written by - இரா.சி.சுந்தரமயில் -

Tuesday, 04 October 2016 18:51 - Last Updated Tuesday, 04 October 2016 18:59

rssmdr@gmail.com